

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Τά έφετινά Χριστούγεννα βρίσκουν τόν λαό μας σέ κρίσιμη άκόμη κατάστασι. Οί έπικυρίαρχοι δανεισταί μας έπιβάλλουν όλο και πιό δυσβάστακτες φορολογίες. Οί νέοι μας μαστίζονται από τήν άνεργία. Οί ήλικιωμένοι βιώνουν πρωτοφανή άνασφάλεια. Για πολλούς χάθηκε ή έλπίδα. Συνάνθρωποί μας δέν άντέχουν πλέον τήν οικονομική δυσπραγία. Οί περισσότεροι άγωνιοῦν για περαιτέρω συνέπειες. Κάποιοι άπελπίζονται και, δυστυχώς, ώρισμένοι αυτοκτονοῦν.

Στήν προσπάθεια νά δοθῆ κάποια λύσις γίνονται πολιτικές, οικονομικές και άλλες αναλύσεις, για νά βρεθῆ τί φταίει, τί μᾶς ώδήγησε μέχρις έδῶ.

Οί πιστοί άνθρωποι όμως θέτουν άλλοιώς τό έρώτημα: Τί θέλει ό Θεός από έμᾶς; Γιατί επέτρεψε αυτή τήν δοκιμασία; Αναζητοῦν τήν αίτία μέ έλπίδα σέ Έκεῖνον πού προνοεῖ μέ άγάπη για τόν κόσμο του.

Αισθανόμαστε αδύναμοι και πτωχοί, για νά δώσουμε μία δική μας ανθρώπινη απάντησι. Γι' αυτό προσφεύγουμε στόν αιώνιο λόγο του Θεού, όπως καταγράφηκε στις Άγιες Γραφές, διότι αυτός φανερώνει τους απορρήτους λόγους τῆς Ιστορίας, πού εῖναι άγνωστοι και άκατανόητοι σέ όσους δέν τήν βλέπουν ως φιλόνηρωπη παιδαγωγία του Θεού.

Η δοκιμασία πού περνᾶμε σήμερα έχει πολλές όμοιότητες μέ τήν ταλαιπωρία του Ιουδαϊκού λαού κατά τήν έβδομηκονταετη αιχμαλωσία του στην Βαβυλώνα. Τό κράτος τῶν Ιουδαίων εῖχε καταλυθῆ από τόν βασιλέα Ναβουχοδονόσορα, ό Ναός του Σολομώντος εῖχε καταστραφῆ, τά ιερά σκεύη του εῖχαν διαρπαγῆ και ό λαός άλυσοδεμένος μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα. Η θλίψις του λαού για τόν ξεριζωμό και ή δυστυχία τῆς σκλαβιάς ἦσαν άπερίγραπτες. Ο θρήνος και ό όδυμος για τήν χαμένη επίγεια Ιερουσαλήμ ἦταν καθημερινός τρόπος ζωῆς. Στις όχθες τῶν ποταμών τῆς Βαβυλώνας μοιρολογοῦσαν φέρονοντας στην μνήμη τους τήν

Ιερουσαλήμ: «Ἐπί τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καί ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών». Στίς παρόχθιες ἰτιές κρεμοῦσαν οἱ ταλαίπωροι αἰχμάλωτοι τά μουσικά τους ὄργανα. Δέν ἤθελαν νά τραγουδήσουν τά ἱερά τους ἄσματα σέ ξένη γῆ. «Πῶς ἄσομαι τήν ὠδήν Κυρίου ἐπί γῆς ἀλλοτρίας;». Δέν ἤθελαν νά λησμονήσουν ὅτι ἡ ἐπίγεια πατρίδα τους, ἐρημωμένη καί κατεσκαμμένη, τούς περιμένει. Ἡ λησμοσύνη θά ἦταν ἡ ὀλοκληρωτική τους καταστροφή. Νά ξεραθῆ τό χέρι μου, νά χάσω τήν λαλιά μου, ἔλεγαν θρηνητικά, ἂν σέ ξεχάσω, Ἰερουσαλήμ, ἂν δέν σέ ἔχω σάν τήν πρώτη μου λαχτάρα: «Ἐάν ἐπιλάθωμαί σου, Ἰερουσαλήμ, ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου· κολληθείη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐάν μή σου μνησθῶ, ἐάν μή προανατάξωμαι τήν Ἰερουσαλήμ ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου» (Ψαλμ. 136).

Ἀνάμεσα σέ αὐτόν τόν λαό ἔζησαν συναιχμάλωτοι καί τέσσερις εὐγενεῖς νέοι, ὁ προφήτης Δανιήλ καί οἱ Τρεῖς Παῖδες, Ἀνανίας, Ἀζαρίας καί Μισαήλ. Ἀνατράφηκαν στήν βασιλική αὐλή τοῦ Ναβουχοδονόσορα καί ἔλαβαν ὑψηλά ἀξιώματα. Ἀλλά, γιά τήν εὐσέβειά τους στόν ἀληθινό Θεό καί τήν προσήλωσι στίς παραδόσεις τῶν πατέρων τους, συκοφαντήθηκαν καί δοκιμάσθηκαν σκληρά. Ὁ προφήτης Δανιήλ ρίχθηκε στόν λάκκο τῶν λεόντων καί οἱ Τρεῖς Παῖδες στήν κάμινο τοῦ πυρός. Εὐρισκόμενοι μέσα σέ αὐτές τίς φρικτές συνθηκες, πού ξεπεροῦν κάθε περιγραφή, ἔνοιωσαν θαυμαστή θεία παρέμβασι καί παρηγορία. Ἄγγελος Κυρίου ἐδρόσιζε τούς τρεῖς νέους μέσα στό καμίνι τῆς φωτιᾶς καί ἄλλος ἄγγελος ἡμέρεψε τά θηρία, γιά νά μή βλάψουν τόν Δανιήλ. Στό ἀποκορύφωμα τῆς δοκιμασίας τους ἀλλά καί τῆς θείας εὐλογίας, ἀπό τίς καρδιές τῶν εὐσεβῶν νέων ἐπήγαγε ἡ γνωστή ἐξομολογητική καί δοξολογική προσευχή, ὁ θαυμάσιος «Ὑμνος τῶν Τριῶν Παίδων» (Δαν. κεφ. 3).

Αὐτή ἡ προσευχή, τήν ὁποία ἐνέπνευσε τό Ἅγιο Πνεῦμα στίς ψυχές τῶν μαρτύρων τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀποκαλύπτει τήν πραγματική αἰτία τῆς βαβυλώνειας αἰχμαλωσίας τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ.

Αἰτία τῶν δεινῶν τους ἦταν οἱ ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ τους. Μέσα ἀπό τήν φλόγα τῆς καμίνου, ἐξ ὀνόματος ὄλου τοῦ λαοῦ, ἂν καί αὐτοί οἱ ἴδιοι δέν ἦσαν ποτέ ἀνυπάκουοι στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, οἱ τρεῖς νέοι

ἐξωμολογοῦντο μέ τά ἐξῆς λόγια: Εὐλογητός εἶσαι, Κύριε, ὁ Θεός τῶν πατέρων μας. Δοξασμένο τό ὄνομά σου εἰς τούς αἰῶνας. Ὅτι ἀποφάσιες γιά μᾶς καί τήν ἁγία πόλη τῶν πατέρων μας, τήν Ἱερουσαλήμ, ὅλα εἶναι δίκαια καί σωστά. Ὅλα μᾶς βρῆκαν γιά τίς ἁμαρτίες μας. Ἀμαρτήσαμε πολύ, ἀνομήσαμε καί σέ ξεχάσαμε. Δέν τηρήσαμε τίς ἐντολές σου. Δέν σέ ὑπακούσαμε, ὥστε νά εὐτυχήσουμε. Καί τώρα μᾶς ἔχεις παραδώσει στά χέρια τῶν παρανόμων ἐχθρῶν μας, στήν δούλευση ἀδίκου καί πονηροτάτου βασιλέως (πρβλ. Δαν. κεφ. 3).

Καί ὁ προφήτης Δανιήλ, συλλογιζόμενος τήν αἰτία τῆς αἰχμαλωσίας τους, παρομοίως ἐξωμολογεῖτο ὑπέρ ὄλου τοῦ λαοῦ: «Κύριε ὁ Θεός ὁ μέγας καί θαυμαστός, ὁ φυλάσσει τήν διαθήκην σου καί τό ἔλεός σου τοῖς ἀγαπῶσί σε καί τοῖς φυλάσσουσι τάς ἐντολάς σου, ἡμάρτομεν, ἠδικήσαμεν, ἠνομήσαμεν καί ἀπέστημεν καί ἐξεκλίναμεν ἀπό τῶν ἐντολῶν σου καί ἀπό τῶν κριμάτων σου καί οὐκ εἰσηκούσαμεν τῶν δούλων σου τῶν προφητῶν, οἱ ἐλάλουν ἐν τῷ ὀνόματί σου πρὸς τούς βασιλεῖς ἡμῶν καί ἄρχοντας ἡμῶν καί πατέρας ἡμῶν, καί πρὸς πάντα τόν λαόν τῆς γῆς» (Δαν. κεφ. 9).

Ὁ πόνος τῆς σκληρῆς ἐξορίας εἶχε πιά μαλακώσει τούς σκληροκάρδιους Ἰουδαίους, τούς εἶχε θυμήσει τά παρακλητικά καί ἀφυπνιστικά κηρύγματα τοῦ προφήτου Ἱερεμία, τότε πού σέ ἡμέρες εὐμάρειας οἱ ἄρχοντες, οἱ ἱερεῖς καί ὁ λαός εἶχαν ἐγκαταλείψει τήν πίστι στόν ἀληθινό Θεό, προσέθεταν παρανομίες πάνω στίς παρανομίες καί ἐμόλυναν μέ εἰδῶλα τόν Ναό τοῦ Σολομῶντος: «καί πάντες οἱ ἔνδοξοι Ἰούδα καί οἱ ἱερεῖς καί ὁ λαός τῆς γῆς ἐπλήθυναν τοῦ ἀθετήσαι ἀθετήματα βδελυγμάτων ἐθνῶν καί ἐμίαναν τόν οἶκον Κυρίου τόν ἐν Ἱερουσαλήμ» (Β' Παραλ. 36, 14). Τότε πού μέ ἀλαζονεία περιγελοῦσαν τούς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, ἐξευτέλιζαν τά λόγια Του καί μέ ἀφροσύνη καί ἀγνωμοσύνη περιφρονοῦσαν τήν φιλανθρωπία Του, μέχρι πού ἔφθασε ἡ ὀργή Του, γιατί ἔμειναν ἀδιόρθωτοι: «καί ἐξαπέστειλε Κύριος ὁ Θεός τῶν πατέρων αὐτῶν ἐν χειρὶ προφητῶν ὀρθρίζων καί ἀποστέλλων τούς ἀγγέλους αὐτοῦ, ὅτι ἦν φειδόμενος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καί τοῦ ἁγιάσματος αὐτοῦ· καί ἦσαν μυκτηρίζοντες τούς ἀγγέλους αὐτοῦ καί ἐξουδενοῦντες τούς λόγους αὐτοῦ καί ἐμπαίζοντες ἐν τοῖς προφήταις αὐτοῦ, ἕως ἀνέβη ὁ θυμός Κυρίου ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἕως οὐκ ἦν ἴαμα» (Β'

Παραλ. 36, 15-16). Θυμήθηκαν οί ταλαίπωροι ἐξόριστοι τῆς Βαβυλώνας ὅτι τότε ἦλθε ἡ ὀργή τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ, ὅταν πιά ἡ ἀσέβειά τους καί ἡ ἀλαζονεία τους δέν ἔπαιρναν ἄλλη διόρθωσι.

Εἶναι φανερό ἀπό τήν ἐξομολόγησι τῶν ἀγίων Τριῶν νέων καί τοῦ Δανιήλ ὅτι ἡ αἰτία τῶν δοκιμασιῶν τοῦ λαοῦ τους ἦταν ἡ ἀποστασία ἀπό τόν Θεό τῶν πατέρων τους, ἡ ἀνυπακοή στό θέλημά Του, καί ὅτι οἱ δοκιμασίες ἦταν φανέρωσις τῆς παιδαγωγούσης ἀγάπης Του πρὸς τόν λαό Του, ἀπό τόν ὁποῖο περιμένε μετάνοια καί διόρθωσι.

Ἡ ἀποστασία τῶν Ἰουδαίων ἦταν, ὅπως φαίνεται, καθολική. Καί οἱ ἄρχοντες καί οἱ ἀρχόμενοι εἶχαν τό δικό τους μερίδιο στήν ἀποστασία. Οἱ ἄρχοντες μπορεῖ νά εἶχαν μεγαλύτερη εὐθύνη, ἀλλά καί ὁ λαός εἶχε τίς δικές του εὐθύνες.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶχε γίνει τό παιδαγωγικό ὄργανο τοῦ Θεοῦ. Ἐδυνάστευε τούς Ἰουδαίους κατά παραχώρησιν Θεοῦ, γιά νά ἀντιληφθοῦν τά λάθη καί τίς παρεκτροπές τους καί νά ἔλθουν σέ μετάνοια.

Χρειάσθηκε ὅμως νά εὔρεθοῦν καί πρόσωπα μέ προφητικό χάρισμα, τά ὁποῖα μέσα στήν κόλασι τῆς δυστυχίας θά διέσωζαν τήν εὐσέβεια καί θά ἀποτελοῦσαν τό ἐκλεκτό λείμμα, χάριν τοῦ ὁποῖου ὁ Θεός θά ἔσωζε ὅλον τόν ταλαιπωρημένο λαό.

Ἐβδομήντα χρόνια κράτησε ἡ αἰχμαλωσία τῶν Ἰουδαίων στήν Βαβυλώνα. Ἀνάλογες ἤ καί πιο μακρόχρονες ἦσαν καί οἱ νεώτερες δοκιμασίες τοῦ χριστιανικοῦ μας λαοῦ. Δέν ξέρουμε πόσο θά κρατήση ἡ τωρινή δική μας δοκιμασία. Τό μήνυμα τῶν ἀγίων Τριῶν Παίδων, τό ὁποῖο διαχρονικά περνᾷ μέχρις ἐμᾶς σήμερα, εἶναι ἡ πρόσκλησις σέ μετάνοια, στήν μετάνοια πού ἐκφράζει ἡ προσευχή τους. Μᾶς προσκαλοῦν νά ἐπιστρέψουμε στήν πνευματική παρακαταθήκη, τήν ὁποῖα μᾶς ἄφησαν οἱ πατέρες μας καί ἐμεῖς τήν ξεχάσαμε, θαμπωμένοι ἀπό τήν αἴγλη τῶν φώτων τῆς Ἑσπερίας καί ἀποχαυνωμένοι ἀπό τήν εὐμάρεια τῆς οικονομικῆς της δῆθεν ἀκμῆς. Ἐποιήσαμε καί ἐμεῖς, ἄρχοντες καί

ἀρχόμενοι, «τό πονηρόν ἐνώπιον Κυρίου» καί ἴσως τώρα συνειδητοποιοῦμε καλλίτερα τίς μεγάλες μας ἁμαρτίες: Διώχνουμε τόν Χριστό ἀπό τήν παιδεία, γιά νά τήν κάνουμε πανθηρσκειακή. Τόν ἀπομακρύνουμε ἀπό τήν δημόσια ζωή, διότι μᾶς ἐνοχλεῖ ἡ παρουσία Του. Καταργοῦμε τήν ἀργία τῆς Κυριακῆς, ἐπειδή ἐξυπηρετοῦνται τά μεγάλα οἰκονομικά συμφέροντα. Βλασφημοῦμε τό πανάγιο Πρόσωπό Του μέ χυδαῖες θεατρικές καί κινηματογραφικές ταινίες καί βιβλία. Νομιμοποιήσαμε τήν διάλυσι τῆς οἰκογένειας καί τήν φρικτή ἁμαρτία τῶν ἐκτρώσεων. Ἀνεχθήκαμε τήν πλεονεξία τῶν πλουτοκρατῶν καί τήν διαφθορά στήν δημόσια διοίκησι. Παραδοθήκαμε στό χρῆμα, στήν σάρκα, στήν δόξα. Χάσαμε τήν ἀνθρωπιά μας, κλειστήκαμε στήν φιλαυτία μας. Ἐγκαταλείψαμε τήν πατροπαράδοτη εὐσέβεια ὡς ἀναχρονιστική καί ἐκκοσμικευθήκαμε, γιά νά εἴμαστε σύγχρονοι καί κοινωνικά παραδεκτοί. Νοθεύσαμε τά Ὁρθόδοξα θεολογικά μας κριτήρια, δημιουργήσαμε διάφορες «θεολογίες» πού δέν συμφωνοῦν μέ τήν θεολογία τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, αὐτοσχεδιάζουμε μέ αὐθάδεια, γιά νά ἐγκλιματισθοῦμε δῆθεν στό παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον.

Χάσαμε τόν προσανατολισμό μας, καί γι' αὐτό γίναμε ὑποχείριοι τῶν δυναστῶν. Τό ἔχει δείξει ἐπανειλημμένως ἡ Ἱστορία, ὅτι οὔτε οἱ ἰσχυροί τοῦ κόσμου οὔτε οἱ κραταιοί οἰκονομικοί μηχανισμοί θά μποροῦσαν νά μᾶς ὑποδουλώσουν, ἐάν ἐμεῖς δέν εἴχαμε παρακούσει τόν Ἅγιο Θεό.

Πλησιάζουμε στήν παγχαρμόσυνη ἑορτή τῶν Χριστουγέννων. Ἡ ἐλπίδα πάλι προβάλλει. Κατά τήν προεόρτιο αὐτή περίοδο ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαίτερος τόν προφήτη Δανιήλ καί τούς ἁγίους Τρεῖς Παῖδας. Μέ τήν ζωή τους προετύπωσαν καί προεφήτευσαν τά γεγονότα τῆς ἐνσάρκου θείας Οἰκονομίας. Ὁ προφήτης Δανιήλ μάλιστα εἶχε πολλές καί μεγάλες θεϊκές ἀποκαλύψεις. Εἶδε μεταξύ ἄλλων τόν Παλαιό τῶν Ἡμερῶν, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν σαρκωθέντα Λόγο τοῦ Θεοῦ, τόν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό καί Σωτῆρα μας.

Τήν γέννησί Του ἀπό τήν Παρθένο Μαρία θά ἐορτάσουμε καί πάλι. Αὐτός εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νά μᾶς παρηγορήσῃ, νά μᾶς δώσῃ ἐλπίδα καί νά μᾶς διαβεβαιώσῃ ὅτι κανεῖς Ναβουχοδονόσορ, ὅποια σημερινή

ὀνομασία καί ἂν ἔχη, δέν μπορεῖ νά μᾶς ὑποδουλώσῃ, ἐάν ἐμεῖς μένουμε στερεοί στήν Πίστι καί τήν ζωή τῶν Πατέρων μας.

Ἴκετεύομε τόν ἐκ φιλανθρωπίας σαρκωθέντα καί νηπιάσαντα Θεό, τόν Παλαιόν τῶν Ἡμερῶν καί δι' ἡμᾶς γενόμενον Παιδίον Νέον, νά μᾶς συγχωρήσῃ καί νά μᾶς ὀδηγήσῃ στήν χριστιανική ζωή, γιά νά ἀμβλυθῇ καί τελικά νά ξεπερασθῇ ἡ παροῦσα δεινή οἰκονομική, κοινωνική, ἠθική καί κυρίως πνευματική κρίσις.

Εὐλογημένα Χριστούγεννα.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου
Ἁγίου Ὁρους

+ Αρχηγ. Γεώργιος

Ἄγια Χριστούγεννα 2012